

Homilie voor de diakenwijding Kris Somers

Mechelen 11.02.18

Goede vrienden, het is opvallend dat Jezus aan die melaatse man, wanneer Hij hem genezen heeft, vraagt de zaak stil te houden en er geen ruchtbaarheid aan te geven. Hij vraagt het trouwens ook aan zijn leerlingen: als je iets goed doet, bazuin het dan niet voor je uit om door de mensen gezien te worden. Het gaat Jezus niet om succes noch om Hem zelf. Het gaat hem om die zieke mens. En daarmee is over Jezus al heel veel gezegd. En ook over hem die Hem wil volgen en zijn diaken wil worden.

In de eerste lezing, uit het boek Leviticus, horen we hoe een mens die aan een huidziekte leed, er toen aan toe was. Hij wordt uitgesloten, een bedreiging voor de anderen. Hij mocht niet in de stad of het dorp blijven. Hij moest huis en goed verlaten. Hij hoorde niet meer bij de levenden. Zoals pater Damiaan wist dat, toen hij vertrok naar Molokai, hij nooit meer zou terugkeren. Het ging toen ook niet alleen om een fysieke kwaal, een huidziekte. Men was ook onrein, uitgesloten van het contact met God.

Zo iemand, door God en mens verlaten, ontmoet Jezus. Wat opvalt is juist dat ene: dat Jezus deze mens niet uit de weg gaat, niet ontwijkt. Dat Hij naar hem toegaat. Dat Hij hem zelfs aanraakt. Die aanraking is het begin van het wonder waarover het hier gaat: dat een mens die ten dode is opgeschreven, een mens aan wie het leven niet meer gegund is, dat zo een mens wordt gekend, bemind en ten leven gewekt. Het is het hart van het evangelie: de overgang van de onverschilligheid naar de liefde, van de duisternis naar het licht, van de dood naar het leven. In deze mens herkennen we Jezus zelf: uitgebannen uit het land van de levenden, ter dood veroordeeld en gekruisigd, maar door Gods kracht opgestaan uit de dood. Het is dat evangelie dat ook jij, Kris, zult verkondigen. Het is van en voor deze Jezus, gekruisigd en verzezen, dat je diaken wordt, zijn dienaar.

Het evangelie dat ons op deze zondag wordt verkondigd wil ons niet alleen maar informeren wat er toen ooit eens is gebeurd. We zijn geen toeschouwers maar hoorders van Gods Woord. We worden geraakt door dat Woord en rechtstreeks aangesproken. Het zegt ons dat God niet onverschillig is maar omziet naar mensen. Het zegt ons dat de andere mens een broeder is en geen bedreiging. Het zegt mij dat ik de andere mens niet uit de weg mag gaan. Niet zomaar uit sociale gevoeligheid. Maar omdat God ook ons niet uit de weg gaat. Meer nog, dat Hij zelf een vreemdeling en een uitgestotene is geworden. Het evangelie is niet ingewikkeld. Het roept ons op tot iets heel mooi en tot iets diep menselijk: de ander te zien met de ogen van God, hem of haar als een broeder en zuster te benaderen, als een lotgenoot en een tochtgenoot. Eenvoudig, zo is het evangelie inderdaad. Maar niet altijd zo eenvoudig! Want het zelfbehoud zit ons ingebakken. In onze verhoudingen met elkaar. Maar ook in de maatschappelijke verhoudingen en de opbouw van de samenleving. Er zijn zoveel uitsluitingsmechanismen. We mogen er niet aan toegeven. Hoe dieper een mens leeft in contact met God, hoe menselijker en gastvrijer hij wordt voor zijn broeder.

Het evangelie doet onweerstaanbaar denken aan Franciscus. Hij was jong en rijk. Hij leerde Jezus kennen en werd geraakt door zijn woord. Toen ook hij op een dag een melaatse tegenkwam, ontweek hij die niet. Hij ging er naar toe en omhelsde hem. Zo gelijkvormig was

hij geworden aan Jezus zelf. Het is ook onze roeping: navolgers te zijn van Jezus. Zoals Paulus het ons vandaag zegt: “Weest mijn navolgers, zoals ik het ben van Christus.”

Beste Kris, voor jou is die roeping heel concreet geworden. Ze was al langer aanwezig, sluimerend en diffuus, als een soort achtergrondmuziek. Maar het volume ging wel langzaam naar omhoog. Diepere kennis van de Schrift en de geloofstraditie, je verankering in de plaatselijke geloofsgemeenschap, Taizé, de stage die je liep, je vele contacten en ontmoetingen, en je gezin en Cindy uiteraard: het heeft je tot hier gebracht. De Kerk heeft je roeping erkend en vandaag word je tot diaken gewijd. Door het doopsel behoort je Christus al toe: je bent zijn leerling, een gelovige, een christen. Door het wijdingssacrament word je nu zijn dienaar. Ook een dienaar van de Kerk, van de geloofsgemeenschap en van alle mensen die je zult ontmoeten, in je pastorale verantwoordelijkheid, op je werk of waar dan ook. Je zult hen benaderen zoals Jezus hen altijd benaderd heeft. Met veel begrip en altijd met groot respect. Tijdens je stage in de gevangenis heb je ervaren hoe belangrijk een luisterend en meevoelend oor is. Vergeet het nooit.

Heel wat mensen in onze samenleving hebben weinig of geen voeling meer met de Kerk. Ze zijn ervan verwijderd geraakt. En de Kerk zelf is ook een kerk van zondaars: het gebeurt dat we het gelaat van Christus verduisteren en de verkondiging van het evangelie krachteloos maken. Kris, ook daartoe word je gewijd, helemaal aan Christus toegewijd: dat mensen iets van Zijn goedheid en menslievendheid mogen ervaren als ze u ontmoeten. Hem moet je navolgen. Hem moet je verkondigen, in woord, gesproken en geschreven, en metterdaad door je manier van zijn en omgaan met mensen. Heb groot vertrouwen: je bent niet alleen. Je bent door velen omringd en gesteund. Door Cindy, je vrouw en echtgenote, en door zovelen die je broers en zusters zijn in de Heer. Het is vandaag onze hoop en ons gebed dat Gods Geest door onze handoplegging over u mag komen en u mag bezielen en maken tot een getuige en een dienaar van Christus, onze Heer en Verlosser.

Kardinaal Jozef De Kesel, aartsbisschop van Mechelen-Brussel